

POSTANOWIENIE

31 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym 31 lipca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E.H. i A.H.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 25 lipca 2023 r., III Ca 1118/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 lipca 2022 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku zasądził od pozwanego Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów E.H. i A.H. kwotę 74 554,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 lutego 2019 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 25 lipca 2023 r. oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwanego. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne wymagające odpowiedzi na pytania: (1) „Czy w przypadku gdy postanowienia waloryzacyjne umowy kredytu indeksowanego (waloryzowanego), określające wysokość kwoty kredytu i wysokość rat kapitałowo-odsetkowych wyrażoną w walucie obcej poprzez odesłanie do kursów publikowanych w tabelach kursowych banku-kredytodawcy, zostają uznane za bezskuteczne, jako postanowienie niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 i 2 k.c. (abuzywne) lub nieważne, a jednocześnie Sąd stwierdzi, że nie jest możliwe utrzymanie indeksowanego (waloryzowanego) charakteru umowy, to czy skutkiem ich eliminacji z umowy jest stwierdzenie, że sporna umowa upada w całości, czy też eliminacja mechanizmu waloryzacji z umowy i przekształcenie jej z mocą wsteczną w kredyt złotowy?”; (2) „Jakie oprocentowanie należy przyjąć dla wyliczenia odsetek od hipotetycznego kredytu złotowego w przypadku stwierdzenia, że skutkiem abuzywności lub nieważności postanowień waloryzacyjnych zawartych w umowie kredytu indeksowanego (waloryzowanego) jest eliminacja mechanizmu waloryzacji z umowy i przekształcenie jej z mocą wsteczną w kredyt złotowy, w szczególności czy powinno być to (a) zmienne oprocentowanie oparte na stawce bazowej WIBOR 3M; (b) stałe oprocentowanie w wysokości ustalonej przez strony w dniu zawarcia umowy kredytu indeksowanego (waloryzowanego), wpisane do tej umowy; czy też (c) zmienne oprocentowanie oparte na stawce bazowej właściwej dla waluty waloryzacji, czyli np. LIBOR 3M dla CHF (w przypadku umowy zawierającej odniesienie do kursu franka szwajcarskiego)?”; (3) „Czy postanowienia waloryzacyjne umowy kredytu indeksowanego (waloryzowanego), określające wysokość kwoty kredytu i wysokość rat kapitałowo-odsetkowych wyrażoną w walucie obcej poprzez odesłanie do Tabeli Kursów Walut Obcych banku-kredytodawcy, bez określenia w treści umowy szczegółowych zasad obliczania tych kursów, na przykład w postaci wzoru matematycznego, wykraczają poza granice określone w ramach zasady swobody umów opisanej w art. 353¹ k.c.?”; (4) „Czy dopuszczalne jest równoczesne stwierdzenie przez Sąd, że określone postanowienie umowne jest zarówno nieważne na podstawie art. 58 § 1 k.c., jako sprzeczne z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 ust. 2 pkt 4 Prawa bankowego, jak i bezskuteczne, jako postanowienie niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 i 2

k.c. (abuzywne), czy też, przeciwnie, to samo postanowienie nie może być jednocześnie zakwalifikowane jako nieważne i abuzywne; a jeżeli prawidłowe jest twierdzenie o braku możliwości równoczesnego zastosowania wskazanych dwóch instytucji, to w razie wystąpienia zbiegu tych norm, czy określone postanowienie należy zakwalifikować jako abuzywne czy jako nieważne?"; (5) „Czy umowa kredytu stanowi umowę wzajemną, ewentualnie, jeżeli umowa kredytu nie stanowi umowy wzajemnej, to czy dopuszczalne jest mimo tego skorzystanie przez kredytodawcę z prawa zatrzymania w sytuacji, gdy ma miejsce nieważność umowy?”.

Ponadto zdaniem skarżącego istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów:

1. art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 Dyrektywy 93/13 (w odniesieniu do abuzywności waloryzacyjnych) oraz art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c. (w odniesieniu do nieważności klauzul waloryzacyjnych), w zw. z art. 2, 31 ust. 3 i 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - wątpliwość polega na tym, czy w przypadku stwierdzenia, że klauzula waloryzacyjna podlega eliminacji z umowy kredytu indeksowanego (waloryzowanego) do kursu waluty obcej z uwagi na jej nieważność lub abuzywność, umowa powinna być nadal wykonywana, czy też upada w całości;
2. art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 Dyrektywy 93/13 (w odniesieniu do abuzywności waloryzacyjnych) oraz art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 i 3 k.c. (w odniesieniu do nieważności klauzul waloryzacyjnych) - wątpliwość dotyczy tego, jakie oprocentowanie należy przyjąć dla wyliczenia odsetek od hipotetycznego kredytu złotowego w przypadku stwierdzenia, że skutkiem abuzywności lub nieważności postanowień waloryzacyjnych zawartych w umowie kredytu indeksowanego (waloryzowanego) jest eliminacja mechanizmu waloryzacji z umowy i przekształcenie jej z mocą wsteczną w kredyt złotowy, w szczególności czy powinno być to (1) zmienne oprocentowanie oparte na stawce bazowej WIBOR 3M (2) stałe oprocentowanie w wysokości ustalonej przez strony w dniu zawarcia umowy

kredytu indeksowanego (waloryzowanego), wpisane do tej umowy; czy też (3) zmienne oprocentowanie oparte na stawce bazowej LIBOR 3M dla CHF;

3. art. 69 ust. 1 i 2 pkt 2 Prawa bankowego w zw. z art. art. 353¹ k.c. - wątpliwość polega na tym, czy przepisy te pozwalają na poddanie kwoty kredytu indeksacji (waloryzacji) kursem waluty obcej. Chodzi o sytuację, w której postanowienia umowy regulujące wartość kredytu w walucie obcej, odsyłają do obowiązującego kursu walutowego w dniu uruchomienia kredytu, który jest różny od dnia zawarcia umowy, w związku z czym w chwili zawarcia umowy nie jest znana wartość kredytu w walucie obcej (dopuszczalność konstrukcji kredytu indeksowanego (waloryzowanego) do waluty obcej);
4. art. 353¹ k.c. - wątpliwość polega na tym, czy postanowienia waloryzacyjne umowy kredytu, określające wysokość kwoty kredytu i wysokość rat kapitałowo-odsetkowych wyrażoną w walucie obcej poprzez odesłanie do tabeli kursów walut obcych banku- kredytodawcy, bez określenia w treści umowy szczegółowych zasad obliczania tych kursów, na przykład w postaci wzoru matematycznego, mieszczą się w granicach zasady swobody umów, opisanej w art. 353¹ k.c.;
5. art. 58 § 1 k.c. i art. 385¹ § 1 i 2 k.c. - wątpliwość dotyczy tego, czy w przypadku stwierdzenia przez Sąd, że jednocześnie spełnione są przesłanki bezwzględnej nieważności oraz abuzywności postanowień umowy, postanowienie to jest jednocześnie bezwzględnie nieważne i abuzywne, czy nieważne, czy tylko abuzywne;
6. art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c., w zw. żart. 69 ust. 1 Prawa bankowego - wątpliwość polega na tym, czy umowa kredytu jest umową wzajemną, a nawet jeżeli nie stanowi umowy wzajemnej, to czy dopuszczalne jest mimo tego skorzystanie przez kredytodawcę z prawa zatrzymania w sytuacji, gdy ma miejsce nieważność umowy kredytu.

Niezależnie od powyższego w ocenie skarżącego skarga powinna być przyjęta do rozpoznania z uwagi na nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Sąd drugiej instancji nie uchylił bowiem wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego na posiedzeniu niejawnym mimo, iż Sąd ten nie przeprowadził

postępowania dowodowego w całości na podstawie art. 15zsz2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm., dalej: jako „ustawa o COVID-19”), co ograniczało prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy i nie było konieczne dla ochrony zdrowia publicznego, a zatem przepis ten nie znajdował zastosowania jako sprzeczny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą usuwanie błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Nie zachodzi podstawa do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.).

Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest bowiem wyłącznie nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji (art. 398 § 1 pkt 3 k.p.c.). Skarżący powołał się natomiast na mającą mieć miejsce nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji z uwagi na rozpoznanie przez ten Sąd sprawy na posiedzeniu niejawnym. Dodatkowo w podstawach skargi także

zgłosił zarzut naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 235² k.p.c. w zw. z art. 15 zys² ustawy o COVID-19 w zw. z art. 316 k.p.c. poprzez bezpodstawne wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym mimo nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, co miało skutkować pozbawieniem skarżącego możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Tak sformułowany zarzut koresponduje z przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania opartą na tezie o nieważności postępowania i jako skierowany wyłącznie do wyroku Sądu pierwszej instancji nie może stać się podstawą przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się bowiem pogląd, że wzięcie przez Sąd Najwyższy z urzędu pod rozwagę nieważności postępowania, dotyczy tylko nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji. Natomiast badanie w ramach kontroli kasacyjnej nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji jest możliwe jedynie pośrednio, gdyby skarżący w ramach podstawy drugiej (art. 398³ §1 pkt. 2 k.p.c.) zarzucił sądowi drugiej instancji naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Wynika to z faktu, że skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia od orzeczeń sądu drugiej instancji, a naruszenia prawa popełnione przez sąd pierwszej instancji są przedmiotem kontroli apelacyjnej, również w zakresie, w jakim prowadzą do nieważności postępowania (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81; z 8 stycznia 1998 r., II CKN 553/97, OSP 1999, nr 7-8, poz.138; z 26 lutego 2002 r., I CKN 267/01, Biuletyn Informacji Prawnej 1993, Nr 3, str.4; z 11 stycznia 2006 r., III CK 328/05, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 3, s.115; z 16 listopada 2006 r., II CSK 177/06, niepubl.; z 24 maja 2007r., V CSK 62/07, niepubl.; z 8 października 2009 r., II CSK 156/09, niepubl.; z 1 września 2010 r., II UK 101/10, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2005 r., I CK 194/05, niepubl. i z 16 listopada 2006 r., II CSK 177/06, niepubl.).

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono

rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Oparcie natomiast wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Nie istnieje przy tym istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia oraz wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, niepubl.; z 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, niepubl.; i z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania mimo wielowątkowości poruszonych w nim zagadnień i obszerności argumentacji, nie spełnia tych wymagań. Problematyka, na którą wskazuje skarżący, była bowiem wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi w nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, ukształtowanym pod wpływem orzecznictwa TSUE – w odniesieniu do zbliżonych treścią umów kredytowych indeksowanych do franka szwajcarskiego - a pozwany przekonująco nie wykazał, by istniała potrzeba ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Problematyka dotycząca postanowień waloryzacyjnych umowy kredytu indeksowanego określających wysokość kredytu i wysokość rat kapitałowo-odsetkowych wyrażoną w walucie obcej przez odesłanie do tabeli kursów obcych banku, w których nie wskazano szczegółowo zasad obliczania tych kursów oraz skutki jej wprowadzenia do umowy z konsumentem były wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że klauzula pozwalająca na pełną swobodę decyzyjną banku przy kształtowaniu kursu waluty obcej jest klauzulą niedozwoloną, kształtując prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (art. 385¹ § 1 k.c.). Postanowienia umowne uprawniające bank do jednostronnego ustalania kursów walut są nietransparentne, pozwalają bowiem bankowi na arbitralne kształtowanie kursów walut, a tym samym zapewniają mu swobodę decyzyjną odnośnie do wysokości kosztów kredytu obciążających konsumenta. Zgodnie z zasadą dobrych obyczajów koszty wynikające z zawartej z konsumentem umowy, powinny być możliwe do przewidzenia (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, nr 11, poz. 134; z 8 września 2016 r., II CSK 750/15, niepubl.; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16, niepubl.; z 19 września 2018 r., I CNP 39/17, niepubl.; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17, niepubl.; z 13 grudnia 2018 r., V CSK 559/17, niepubl.; z 27 lutego 2019 r., II CSK 19/18, niepubl.; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17, OSP 2019, z. 12, poz. 115; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18, niepubl.; z 29 października 2019 r., IV CSK 309/18, OSNC 2020 r., nr 7-8, poz. 64; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, Glosa 2020, nr 4, s. 67 i n.; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18, niepubl.; z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, niepubl., z 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22, niepubl.; z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, niepubl.; z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22, niepubl.; z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22, niepubl.; z 24 maja 2024 r., II CSKP 1560/22, niepubl.; i z 6 września 2024 r., II CSKP 1644/22, niepubl.).

Taki sam pogląd został wypracowany w orzecznictwie TSUE dotyczącym postanowień Dyrektywy. Podkreślono w nim, że treść klauzuli umowy kredytu zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem ustalającej cenę zakupu i sprzedaży waluty obcej, do której kredyt jest indeksowany, powinna na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów umożliwić właściwie poinformowanemu oraz dostatecznie uważnemu i racjonalnemu konsumentowi zrozumienie sposobu ustalania kursu wymiany waluty obcej, stosowanego w celu obliczenia rat kredytu, w taki sposób by miał on możliwość w każdej chwili samodzielnie ustalić kurs wymiany stosowany przez przedsiębiorcę (zob. m.in. wyroki z 18 listopada 2021 r.,

C – 212/20, M.P., B.P. przeciwko „A”; z 27 stycznia 2021 r., C-229/19 i C-289/19, *Dexia Nederland*; z 13 października 2022 r., C-405/21, *Nova Kreditna Banka Maribor*; z 21 września 2023 r., C-139/22, *mBank* oraz postanowienia z 30 maja 2024 r., C-325/23, *Deutsche Bank Polska* i z 18 października 2023 r., C-117/23, *Eurobank Bulgaria*).

Bez znaczenia jest przy tym to, w jaki sposób bank rzeczywiście stosował abuzywne postanowienia umowne, w szczególności czy przynosiły mu one nieuzasadnione korzyści i czy opierał się na powszechnej i utrwalonej praktyce bankowej. O tym bowiem czy postanowienie jest niedozwolone decydują okoliczności z chwili zawarcia umowy. Sposób wykonywania umowy, w tym w kontekście korzystnych dla kredytobiorców różnic między kredytami złotowymi a udzielanymi w walucie (CHF), stosowany kurs rynkowy przy rozliczeniach spłat, przyczyna zawarcia przez kredytobiorców umowy, interes banku, który w relacji z konsumentami stosował klauzule niedozwolone a także ekwiwalencja świadczeń spełnianych przez konsumentów na podstawie klauzuli abuzywnej oraz świadczeń, które spełnialiby na podstawie innej umowy zawartej z tym samym bankiem, nie mają znaczenia dla oceny abuzywności.

Przesłankami stwierdzenia abuzywności klauzuli umownej są bowiem brak indywidualnego uzgodnienia postanowienia umownego, jego sprzeczność z dobrymi obyczajami oraz rażące naruszenie interesów konsumenta. Poza zakresem oceny pozostaje także czy konsumenci faktycznie ponieśli straty w toku wykonywania umowy oraz czy mieli faktyczną alternatywę pozwalającą na zawarcie umowy bez abuzywnych postanowień (zob. m.in. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 listopada 2015 r., III CZP 17/15 i z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2 oraz orzecznictwo TSUE przytoczone w jej uzasadnieniu; wyrok Sądu Najwyższego z 24 maja 2024 r., II CSKP 1560/22, niepubl. oraz postanowienie TSUE z 18 października 2023 r., C-117/23, *Eurobank Bulgaria*). Obowiązkowi przedsiębiorcy, którego naruszenie może prowadzić do stwierdzenia abuzywności postanowienia umownego nie odpowiada bowiem obowiązek konsumenta poczynienia wszystkich starań by zapobiec powstaniu takiego skutku, wypaczałoby to bowiem istotę ochrony konsumenckiej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lipca 2023 r., I CSK 3526/22 i orzecznictwo

przytoczone w jego uzasadnieniu).

Przeciwnie stanowisko nie jest możliwe do zaakceptowania ze względów konstrukcyjnych oznaczałoby bowiem, że o tym czy postanowienie jest abuzywne można by dowiedzieć się dopiero po wykonaniu umowy w całości, kiedy znany jest już ostateczny sposób korzystania z danego postanowienia, co pozostawałoby w sprzeczności z podstawowymi zasadami dotyczącymi sankcji dotyczących wadliwych czynności prawnych (zob. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2 oraz orzecznictwo TSUE przytoczone w jej uzasadnieniu).

Nie budzi również żadnych wątpliwości, że treść art. 111 ust. 1 pkt 4 p.b., nie stanowi argumentu na rzecz tezy, że postanowienia dotyczące indeksacji nie były stosowane w sposób nietransparentny, skoro dotyczy jedynie samej możliwości ustalania tabel kursowych i obowiązku ogłaszania przez bank kursów walutowych. Niedozwolony charakter zakwestionowanych postanowień nie polega bowiem na samym stosowaniu kursu banku, ale na tym, że jego wysokości kredytobiorcy nie mogli poznać przed przystąpieniem do umowy i spłatą poszczególnych rat.

Przyjęcia skargi do rozpoznania nie uzasadnia także zagadnienie i wątpliwości orzecnicze dotyczące wykładni art. 353¹ w zw. z art. 58 § 1 k.c. w kontekście umów kredytowych indeksowanych (denominowanych) do waluty obcej zawartych z konsumentami, w których wykorzystano tabele kursów tych walut ustalanych jednostronnie przez bank. Nie budzi bowiem wątpliwości, że wykładnia ta musi uwzględniać szczególną regulację prawną zawartą w art. 385¹ i nast. k.c., która wprowadza mechanizm wzmocnionej względem zasad ogólnych kontroli postanowień umów zawartych przez przedsiębiorcę z konsumentami. W konsekwencji w tym zakresie obowiązuje szczególna sankcja mająca niwelować niekorzystne skutki dotyczące klauzul abuzywnych, która w zakresie swojego zastosowania, ma pierwszeństwo względem przepisów regulujących naruszenia ograniczeń swobody umów wynikających z właściwości (natury) stosunku prawnego (art. 353¹ k.c.), czy zasad współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.). Nie oznacza to jednak, że skutkiem stwierdzenia abuzywności postanowienia umownego nie może być nieważność obejmującej je umowy (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22 i z 27 maja 2022 r., II CSKP

314/22, OSNC-ZD 2022, nr 4, poz. 50).

Wątpliwości nie budzi także kwestia dopuszczalności zawarcia umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdzono bowiem, że tego rodzaju umowa mieści się w konstrukcji ogólnej umowy kredytu bankowego i stanowi jej możliwy wariant, odmienną natomiast kwestią jest, że może zawierać klauzule abuzywne (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr B, poz. 20 i orzecznictwo powołane w jego uzasadnieniu).

Przyjęcia skargi do rozpoznania nie uzasadniają także sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne i wątpliwości orzecznicze koncentrujące się na konsekwencjach stwierdzenia w umowie klauzul abuzywnych i możliwości jej utrzymania w mocy.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się bowiem pogląd, że w przypadku, gdy eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi do takiej deformacji umowy, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć praw i obowiązków stron, to nie można przyjąć, że strony są związane pozostałą częścią umowy. Umowa będzie dotknięta nieważnością, gdy bez abuzywnych postanowień jej obowiązywanie nie jest możliwe w świetle prawa krajowego i nie zaszły przesłanki umożliwiające zastosowanie regulacji zastępczej, a konsument postanowień abuzywnych nie potwierdził, nie udzielając następnie świadomej i wolnej zgody na te klauzule i tym samym odmawiając przywrócenia im skuteczności z mocą wsteczną.

Dotyczy to sytuacji, gdy określenie wysokości należności obciążającej kredytobiorcę w umowie kredytu powiązanej z walutą obcą z odwołaniem do tabel kursowych ustalanych jednostronnie przez bank, bez wskazania obiektywnych kryteriów oznaczania kursu waluty obcej, jest nietransparentne, pozostawia pole do arbitralnego działania banku i w ten sposób obarcza kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz narusza równorzędność stron umowy kredytu. Takie postanowienia są niedopuszczalne, jako kształtujące prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a ich bezskuteczność – niezależnie od dalszych postanowień umowy, w tym wyrażających ryzyko walutowe – może prowadzić do upadku umowy

w całości (zob. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56 ; wyroki Sądu Najwyższego z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 16 września 2021 r., I CSKP 166/21; z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, niepubl.; z 9 września 2022 r., II CSKP 794/22, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3629/22, niepubl.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje także pogląd, że niedopuszczalne jest przekształcenie kredytu powiązanego z walutą obcą w kredyt złotowy oprocentowany stawką LIBOR lub WIBOR. Wyeliminowanie bowiem ryzyka kursowego, charakterystycznego dla umowy kredytu powiązanego z walutą obcą, byłoby równoznaczne z tak daleko idącą modyfikacją umowy, że umowę taką należałoby uznać za umowę o odmiennej istocie i charakterze, co prowadzi do wniosku, że po wyeliminowaniu tego rodzaju klauzul utrzymanie umowy o charakterze zamierzonym przez strony nie jest możliwe, co przemawia za jej całkowitą nieważnością (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC – ZD 2021, nr 2, poz. 20; z 24 lutego 2022 r., II CSKP 45/22, niepubl.; z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, niepubl.; z 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22 i II CSKP 293/22, niepubl.; z 27 maja 2022 r., II CSKP 395/22, niepubl.; i z 24 czerwca 2022 r., II CSKP 10/22, niepubl.).

Nie istnieje także sygnalizowana przez skarżącego potrzeba wykładni art. 496 k.c. w zw. z art. 497 k.c. związana z możliwością skorzystania przez bank z zarzutu zatrzymania w kontekście wzajemności umowy kredytu. Kwestia wzajemności umowy kredytu została wyjaśniona w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 lutego 2025 r., III CZP 126/22, w której Sąd Najwyższy przyjął - z przyczyn szczegółowo wyjaśnionych w motywach uchwały - że umowa kredytu ma charakter wzajemny.

Stwierdzenie wzajemnego charakteru umowy kredytu nie jest jednak wystarczające do przyjęcia, że każdorazowo dopuszczalne jest skorzystanie przez Bank z zarzutu zatrzymania w sporze z konsumentem dochodzącym zwrotu nienależnego świadczenia wobec nieważności umowy kredytu. W tym zakresie w orzecznictwie TSUE wykluczono bowiem możliwość powołania się przez bank na

prawo zatrzymania, jeżeli wykonanie tego prawa skutkowałoby utratą przez konsumenta prawa do uzyskania odsetek za opóźnienie od momentu upływu terminu określonego w wezwaniu do zapłaty (zob. wyrok TSUE z 14 grudnia 2023 r., C-28/22). W postanowieniu z 8 maja 2024 r., C-424/22 TSUE stwierdził natomiast, że art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 Dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą - w kontekście stwierdzenia nieważności umowy kredytu zawartej przez bank z konsumentem - powołanie się przez bank na prawo zatrzymania prowadzi do uzależnienia przysługującej konsumentowi możliwości uzyskania przez niego zapłaty kwot, które zasądzono od banku z uwagi na skutki restytucyjne wynikające ze stwierdzenia abuzywności warunków umownych, od równoczesnego zaoferowania przez konsumenta zwrotu albo zabezpieczenia zwrotu całości świadczenia otrzymanego od Banku na podstawie umowy kredytu, niezależnie od spłat dokonanych przez konsumenta (zob. w tym kontekście także wyroki Sądu Najwyższego z 28 lutego 2025 r., II CSKP 2231/22 i z 11 marca 2025 r., II CSKP 617/23).

Niezależnie od powyższego w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że w sytuacji, w której wzajemne wierzytelności są wyrażone w pieniądzu, uprawnienie do potrącenia należy postrzegać jako dalej idące w zestawieniu z prawem zatrzymania, którego istota polega na zabezpieczeniu wierzytelności przysługującej retencji przed ewentualną niewypłacalnością dłużnika (wierzyciela wzajemnego) przez uzależnienie spełnienia własnego świadczenia od zaoferowania świadczenia przez wierzyciela wzajemnego. W braku szczególnych okoliczności, których wykazanie obciąża stronę podnoszącą zarzut zatrzymania, podważa to legitymowany prawnie interes strony, która dysponując możliwością wymuszenia spełnienia świadczenia wzajemnego z możliwości tej nie korzysta, lecz powołuje się na potrzebę zabezpieczenia wierzytelności, którą może bez przeszkód egzekwować (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2025 r., II CSKP 545/23, niepubl.). Sposób motywacji wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w kontekście problematyki zarzutu zatrzymania nie wskazuje – w okolicznościach sprawy - na potrzebę kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Z tych względów – uznając, że argumentacja przedstawiona we wniosku w zestawieniu z przywołanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz orzecznictwem unijnym - nie stwarza podstawy do kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w przedstawionych przez skarżącego kwestiach, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

[A.T.]

[r.g.]